

—Aici sunt!

Și în fața lui se înfățișă o creatură și mai frumoasă decât crăiasa florilor. Era o fetiță cât un degețel, dar avea aripile strălucitoare brodate cu zeci de licurici, iar părul negru era plin de stelute colorate, rochia ei diafană era croită din negura nopții, iar pe frunte avea un luceafăr.

—Eu sunt crăiasa nopții, spuse ea, și aș vrea să știu de ce ești supărat.

—Sunt supărat pentru că nu știu unde să-mi fac o căsuță ca să am parte de puțină liniște, răspunse Kiko.

—Nu vei putea să-ți găsești liniștea decât după ce vei descifra desenul de pe spate, îi spuse crăiasa și își luă zborul pe o rază de lună.

—Nu poți avea încredere în nimeni, își spuse Kiko și se hotărî să nu mai ceară ajutorul nimănui. Dar se făcuse târziu, întunericul se lăsa, iar el nu avea căsuță, nu o găsise pe Crăiasa Pădurii, așa că se apucă să-și caute un loc unde să înopteze.

Găsi un buștean căzut la pământ, văzu o scorbură și se hotărî să-și facă un culcuș acolo. Se puse să-și încropească un pătuț și, când vru să se așeze, văzu doi ochi care-l fixau, apoi, când vru să se

așeze, simți ceva lipicios și pe dată înțelese că se afla în scorbură șarpelui. Dintr-un salt, sări afară coborând pe un fir de mătase și, tremurând de frică, o luă la sănătoasa încotro văzu cu ochii. Dar cum rățacea suspinând și tot uitându-se în urmă de frica șarpelui, deodată auzi o voce: